tele; seejuures püüti leplikult end seada nende järele, et iga meile tähtsa riigiga kõvendada usaldussidemeid. Et need algatused tulid kahest vastandlikust suunast, tuli Eesti välispoliitikas paratamatult ilmsiks teatud kahepaiksus, mis eriti torkas silma Beck-Seljamaa ja Seljamaa-Litvinovi nõupidamiste järel avaldatud kommunikeedes (teadaandeis). Iseseisvam välispoliitiline joon oleks olnud sel puhul kohasem, kuid kõik võimalused selleks on hoitud veel alal.

Tähtsama poliitilise sammuna Eesti välispoliitikas väärib märkimist kaitseliidu lepingu pikendamine Lätiga määramatuks ajaks 17. veebruaril ja poliitilise koostöö aluste laiendamine. Et hiljem kolme Balti riigi leping haaras endasse eelnimetatud lepingu teise osa, kaotas viimane osa tegeliku tähenduse. Mittekallaletungilepingu pikendamisest N.-Venega oli juttu juba eelpool.

Rohkesti tööd Eesti välispoliitikale andis m e i e m a j a n d u s s u h e t e k o r r a l d a m i n e teiste riikidega. Selt alalt võib märkida kahte kokkulepet Saksamaaga kaubavahetuse elustamiseks, Eesti-Inglise, Eesti-Poola, Eesti-Soome ja Eesti-Vene kaubanduslikke lisakokkuleppeid.

Kokkulepetes Saksamaaga alandatakse tolle Eesti vineersaadustelt, suurendatakse tollivaba kontingenti kohakalale, suurendatakse kontingenti Eesti võile jne. Saksamaale suudeti müüa ka 20 000 tonni rukkeid, mis aga tõi endaga kaasa langemisohus seisvate Saksa markade kuhjumise Eesti Panka.

Eesti-Inglise kokkuleppes tehti tollialandusi Inglise tekstiilsaadustele, autodele, soolale ja kivisöele. Eesti linale, tselluloosile ja metsamaterjalidele kindlustati maksvad tollid ja sisseveo vabadus võimaliku

Eesti kroonika 1934, lk. 16